

de **Molman**
van
Hackney

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN #9

uitzending op 30/11/2019

tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2019

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak (als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

ja, wij konden het gekund willen hebben!

Adriaan Krabbendam

Rooskleurig

CV

gediplomeerd verstreker van ochtendkoek
en tafelmuziek ben ik beëdigd kooklustig
meesterchef braakonderzoek en zonder broek
in de avond echter pijprokend levensmoe

maakt mij dat tot schaap ik sta voor aap
kauwend op scrupules en mishandeling
ik vrees de deemster niet het zuigen van de branding
van een vreeswekkend god de onderrok

zo stal ik naar believen mijn waren uit
tot ik in de gesteven moederkoek
mijn gok vol fijnstof snuit

ja lacht u maar ik zing van ik en wij
in de vermiste tuin vol vogel en kruid
waar ik almaar naar jouw handdoek zoek

Anke Veld

verstandhouding

de pelikaan houdt het kort.

– “ik houd het liever kort” zegt hij.

de man knikt. hij denkt aan de consequenties.

– “kunnen we niet...” begint hij.

– “ssshht” .

dit is verstandhouding.

privilege

november. deze koude is de koude

van de geboorte:

verwerping.

het warme duister,

het beproefde zwart

wordt losgewrikt,

ontlast, uitgestoten

in de schroeizang van licht.

in de schroeizang van licht.

het legt met leegte verband.

het registreert de koude.

het wordt verheven tot de stand

van weigering,

van deprivatie.

deze koude is de koude

van de geboorte:

verwerping.

dit is privilege.

zelfzekerheid

van de doden zijn er nooit genoeg.

het vluchten is de vlucht naar het vluchten:
als de vlucht begint, begonnen is,
is het doel verdwenen.

er is geen weg terug en
van de doden zijn er nooit genoeg.

dit is zelfzekerheid.

zelfkennis

voldaan, als een kluit aarde
val ik in geklater en in klodden
uit elkaar.

wij namen ons ter hand
en daarvan kennis: reptielen
in het ei van onze waan.

kluiten aarde spoelen weg. jij rookt
en lacht: zo laat ik ons te water,
in het ondiep van jouw stroom.

ja, ik had je hand genomen en
ik zei: *“Zet je lippen aan mijn lippen
liefje, zuig jouw moeder uit mijn lijf;”*

dit is zelfkennis

verlatenheid

wie liefde kent, weet,
door wie haar mist
hoe diep de angst kan zijn,
en verder niets.

wie liefde mist,
kent verder niets.

dit is verlatenheid.

ASTRID VAN RIJN

Lood

Over het brengen in de nacht
het is onwelkom bezoek
in het wakker zijn bevindt zich lood
verberg ik kuilen, graaf jij dieper

Onverwacht is het niet meer
aanwezig in adem,
langs flanken van gewoonte
mijn huid doet pijn, ze draagt

laatst klonk er stem vanuit
de kamer waar ik zelden verblijf
het behang gevuld met
platte zwaluw in blauw
ik deed alsof ik luisterde

onder het laken ruik ik ons
er is wij ontstaan
je vraagt of ik koffie wil
mijn hoofd braakt, ik zeg ja
het is zondagochtend
ik weet niets

Ich liebe dich

Ze woonde aan de voet van de berg
lachte haar scheve tanden bloot zonder enige gêne
aller aller charmantste bergboerin
dijen molensteen een kont om je hoofd voor om te draaien
bijen zoemden genot, bevruchte weelde
ik wankelde vermoeid haar richting uit
het moet zo zijn knorde scharrelzwijn
kukelde haantje de voorste
ze stopte me in een verkwikkend bad haalde draken uit mijn haar
strelde borsten, kneep meeëters

ik wilde voor altijd blijven daar waar alle tijd uit teder bestond
toch moest ik afscheid nemen
ik sloeg haar op de pronte bilpartij zong ich liebe dich samen
met bij en aanwezig vee
toen ze tevreden slaapgeluidjes pruttelde
haar scheefste tand zichtbaar ontspannen in onderlip zonk
heb ik haar verlaten

Sluier

Een nonchalante pet zou je niet misstaan
of een hoed met sluier van wuivend riet waar
het licht zich door heen speelt
De helm die je draagt laat geen lucht door
grimas die je trekt voor even
Ik proef je leven
tast met iets wat op schroom lijkt je verlangen af
Weet dat ik je luister
overal waar we rivier worden
Dat ik, hoe pijnlijk ook, blijf geloven
hoe wreed, hoe zeer, hoe triest wij met zijn allen zijn
We nooit zullen begrijpen waarom
wetenschap een tijdelijk anker
geloof de nar die er zelf ook niets meer over wil horen
Wij Goden verzoeken en niet gehoord worden
onvolmaakt zijn zonder schroom
Omdat lieveling er geen hoop bestaat
geluk een monster waar niets te halen valt
gevoed door haat omdat onmacht zoveel erger voelt
Hier op dit stukje land
in ons huis, deze kamer,
op dit bed telt

DIRK VEKEMANS

Tweeslachtige Meiden

// TUB (Tussengeschoven Uitleggend Bestand): KALI en de genealogie van Tante Sizzle

Vergeet Jocasta, vergeet Antigone, vergeet zelfs Inanna.
Verder oostwaarts in de kribbe India heeft KALI een ander pad gehouwen.
Hier geen geheimdoenerij met ingewanden, vlees en spier.
KALI is geen reservoir, geen vat, geen zak vol beenderen.
KALI is de aanblik van KALI.
KALI is de huid van KALI.
KALI is het oog in het midden van het eternele vlak dat haar oppervlak is dat KALI is.

Het Oog van KALI is altijd aan beide zijden van het heden.
Het Oog van KALI slurpt het verleden en prikkelt de toekomst.
De Waarneming van het Oog van KALI is geen versluierende interactie die het waargenomene constitueert in de waarneming.
De Waarneming van het Oog van KALI is reine INTUÏTIE.
Wat het ook is, KALI heeft er weet van, haar intuïtie is alomvattend.
Haar INTUITIE is het Al van het Gebeuren. Is het Gebeuren tumult dan is haar INTUITIE TUMULT.

Girls want to have fun. Om zichzelf te plezieren baarde KALI door middel van eenvoudige secretie CHAOS en TUMULT. We weten wat er met CHAOS gebeurde¹. Haar tweelingzus TUMULT is het Hol van de Gehelen en het Geheelde Holle dat het Buiten, de absolute exterioriteit binnen lokt in onze wereld. TUMULT voedt zich met de angst van de bewoners van de melkwegstelsels die zij aan het Buiten versjachert.

TUMULT baarde DURGA
DURGA baarde CHIYOU.

CHIYOU baarde bloed dat uit de hemelen regende en dat NUWA
bezwangerdedie in het diepste geheim AUM CHIZOU
baardedie in onze contreien bekendheid verwierf als
TANTE SIZZLE

---

¹ zie Ovidius, Met.I of https://vilt.files.wordpress.com/2017/12/verval2017_web.pdf

over de gebarentaal

tussen de tekening en het schrift zit de stinkende splijtzwam van de koenst: snij die weg en je hebt terug dans, muziek, gebarentaal.

het Gesämstkunstwerk waar zowel het mislukte kind Schwitters die zijn kunst nagelde, kruisigde aan de muren van de Kommerzbank als de neuroot Wagner die zijn kikkerziel oppompte tot ze uit zijn bayreet pulde, van droomden moet niet worden bewerkstelligd of tot stand gebracht, je moet het excaveren, vrijlaten, bevrijden van de humane kanker, de kapitale wildgroei van de nijd. elke bevrijding is een oplossing, een ontzeling, een verwording, een opheffing, een extase.

LAIS

Aan zijn LAIS

Niet van Venus de verre fonkeling,
niet de felle brand van het liefdesvuur,
maar van 't leven in en door betovering,
van de doden die wij zijn in elk uur,
hoe uitgesproken liefde wordt ons vuur:
dat wou het in deze verzen blazen.

Niets hier heeft haar schoonheid, niets haar duur:
het falen zelf zal iedereen verbazen.

CXLIX

Het proeft in wijn de smaak van slavernij;
het ruikt de geur van lijk in elk product;
het eet met pijn van de honger erbij;
het lijdt met medelijden diep bedrukt
en nu wordt het de tong nog uitgerukt.

Het wordt aan niets gelijk, het ziet de strijd,
ontdoet zich van het zijn en van de tijd,
het zoek de diepte op, de zwartste brij,
het braakt de waarheid uit als een verwijt:
“er is geen ik meer hier, het zat in mij”.

CL

Het is in het gemis dat het zich vindt,
van ontbreken maakt het zich het gebaar:
het is de zon die rood de dag begint,
het is de kracht die steeds weer strandt in haar:
zij is zijn maan, het straalt alleen voor haar.
Maantrekker op een veld gebroken glas,
wiel in het niets dat nooit en nergens was,
bloedend rund, het slagernesmes in de rug:
pas als het verdwijnt wordt het wat het was,
alleen de dood geeft het zijn stralen t'rug.

CLI

De begeerte is een blauwe vogel
die hoog de zonnestrallen kaatst en vangt
en elke straal hervormt tot rake kogel
in 't donker hart dat slechts naar haar verlangt,
het slappe lijf dat in de touwen hangt.
Het sluit de ogen en het ziet van haar
dat beeld dat het verteert, dat licht om haar,
als op een scherm bevroren liefdesgloed
die het met haar verbindt tot één gebaar:
de simultane dans van lust in 't bloed.

CLII

Koud werd de liefde, van de begeerte
het Buiten en de nijd heerst soeverein,
vaardigt er de wetten uit, beheert er
klaar het Binnen, het stelsel van het Zijn,
de wisselkoersen tussen lust en pijn.
In het branden, hier, van het verlangen
heeft de macht het aan de wet verhangen
omdat men elke uitweg feilloos sloot.
Krijgt het toch gehoor op de gezangen:
niets wordt dit al en leven wordt zijn dood.

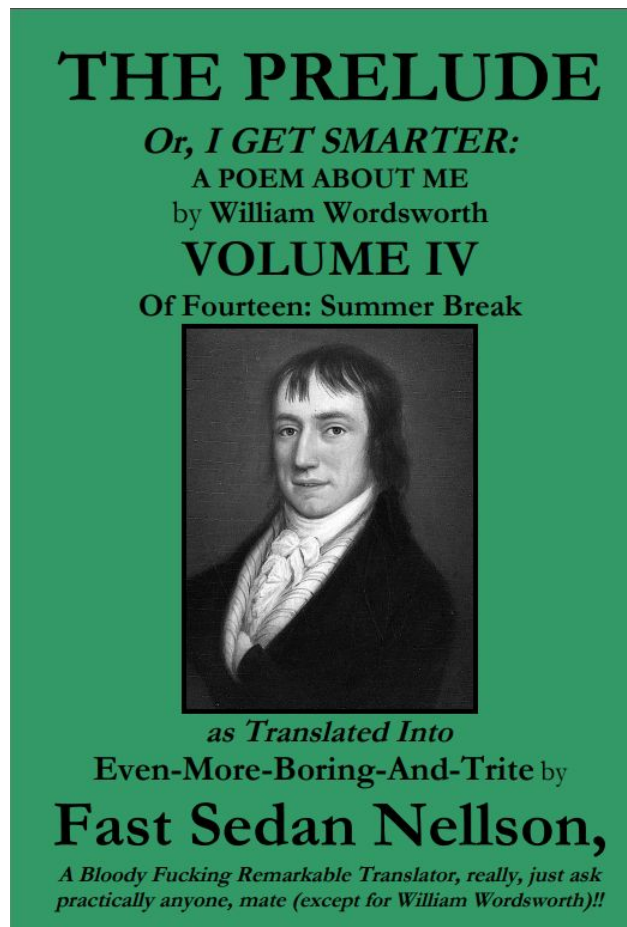
CLIII

Ze zouden zo de toekomst verdrijven,
bannen de kou die hen bevangen zal,
bezweren het nijdige der wijven
de gruwel man, en 't rotten overal:
het neemt haar in het donker van de hal
en zij verlicht het, schijnt weer overal.
Het wordt rivier, en dan haar, en zij wal
van het bestaan, waarin het kan vergaan.
Zacht klinkt er rijm en gezang in het al:
in hem leeft weer voornaam haar goede waan.

CLIV

Er is vraag naar meer lyriek op de straat.
Het vuilnis glibbert en het blauw verschiet.
De geraamde dames staan stijf van haat
en stuurs de arme weet het, weet het niet,
hij rochelt op het schone van het lied.
Er is vraag naar meer lyriek op de straat:
het weet het maar het is helaas te laat,
te duur, te moeilijk, overal gehaat,
omdat het noemt waar u zo hard op staat:
de leugen van het schone in uw straat.

FAST SEDAN NELLSON

<https://archive.org/details/PreludeInEMBaTVol4Ebook>

THE FOURTH PART

SUMMER BREAK (L. 1-83)

The sun was out when we walked
Across the moor
Together,²
with a hill, where
By myself, like on a fort,
I saw Lake Windermere,

---

² It is unclear who he was with, but apparently they were ditched before reaching the hill; or, Wordsworth forgot, between line 3 and line 4, whether this important and fascinating memory, so vital to be preserved for posterity, occurred alone or in a group. A minor detail, to be sure.

Kinda like a big river, right there.
 Having fun, down there I saw
 The lake, and some islands, and some hills, and some bays,
 Which are pretty
 Really fast,
 Really cool, and pretty, and happy.
 I ran downhill yelling
 At the bloke who runs the ferry; there
 Were echoes, and when he
 Was ready, completely,
 I didn't get on
 Until I said hi.³
 Then really fast
 I went back up the hill
 To the pretty valley I'm from;
 It was an hour away, then
 I saw the church on a hill
 Be really good, goodness
 Coming out of it.
 There's smog;
 I walk fast till I get
 Home and stop walking.
 To see me, even though she cried, maybe,
 My Nanny was happy, so really really nice,
 While she was proud at how special I am.⁴
 Thanks for everything
 Old Lady, who's dead now but great! Until I'm
 Dead I'll remember what your name is.⁵

---

³ In fact, as we discover in the next sentence, he did not get on the boat at all. It is unclear whether he really did say “hi,” or whether all (rather than half) of this banal incident was utterly pointless to say, since there was never any question of whether he got onto the boat or said hello to the ferryman, until Wordsworth felt honour-bound to inform us of one, or both, of these things never having happened. I am inclined to infer that he did in fact say hi, since otherwise there is no clear reason to bring the man up in the first place; but since there is clearly no reason to bring up not getting into the boat in either case, we are left with an unsatisfying lack of symmetry— unless, of course, young Wordsworth's failure to say hello was the cause of his not getting on the boat, due to a rule that he must never board the ferry unless he has said hello. Surely the ferryman's family must still regale each other with handed-down tales of this brush with a Great English Poet-to-be experienced (or closely missed) by their humble forebear. (Being a simple man, we can assume he was a lover of Wordsworth's down-to-earth, everyday banter-in-verse). Perhaps some worthy doctoral candidate shall one day blacken a few reams of paper regarding this utterly boring-and-trite conundrum. Or else, Wordsworth being an entitled, spoiled, upper-middle-class prick. . . ? . . . Nah.

⁴ A splendid example of Wordsworth's “common-man” syntactical construction.

⁵ Unlike his un-named companion who disappeared between lines 3 and 4.

I hope God likes you where your corpse is
 Now that you're dead but were nice until then
 Although not very important, the calm stuff you liked
 Still going, after eighty years,
 As well as more than that, of easy living,
 Without any kids, but I loved her
 Almost like a mom.⁶
 I was happy to see you again,⁷
 And also your house, and lots of other stuff
 I liked that was there,
 That felt like it was mine!
 Why am I droning droning on about boring stuff everybody
 Already is used to, and is the same for everybody?⁸
 The rooms, and yard, and garden were places
 I was in, and also the bench
 By a table under a tree,
 Where you could either work hard or dick around;
 And also the stream, which, in the part that was in
 Our garden, was,
 Like it was tricked,
 Was quiet and followed
 (Because that's what they're for)
 An irrigation ditch.
 I looked at it and was happy, and was still happy,
 And thought really hard, and then,
 "Ha!" I said, "You're there, pretty prisoner!"
 My asinine mind could have said,
 "That's how your life will be;
 When you're old and the identical days
 That you're all wrapped up in;"⁹
 but my heart was big,
 Too big to be told off. My old Nanny
 Walked next to me; she didn't let me get lost;
 I was okay with it – no, I wanted it.
 – My neighbours' faces

---

⁶ Another syntactical morass; Willie's on a roll

⁷ You, the reader, have just morphed into Wordsworth's nanny for a few lines.

⁸ Why indeed? A question that must recur incessantly to any reader of Wordsworth; unfortunately, rather than answer this question, he instead dives straight back into piling up banal details for us to slog through.

⁹ 8 Wordsworth fails to provide a predicate for this sentence.

Were like a volume to me;¹⁰
I waved to some
From the road, some at their jobs,
Informal hellos shouted
From far away.
I distributed to old friends
Like recognitions,¹¹ but was cold to them
And also, for sure, looking down on them,
But more ashamed, because of my clothes,
How things change with nice clothes.
I was also really happy to
Eat dinner: and, yo Dude!
In my plan to talk in a boring way about
Myself for a very long time, can I leave out
How much I liked
My own bed, maybe more
Than if I'd wanted it
Or wanted it;¹²
The bed where I heard the wind
And rain, and
Stayed awake in summer and saw
The moon near
Trees, nearby;
At the same time the trees
Moved in the wind.

---

¹⁰ Were like a volume to me – while this was surely “everyday speech” to the farmers, goatherds, and workers who Wordsworth knew oh-so-well, it has proved surprisingly impossible to render into EMB&T. If we didn't know how Wordsworth loathed the creative use of language, we might almost suspect he had accidentally written something poetic here; but instead we must assume that the phrase is so clear and straightforward that it paradoxically *seems* like an actually poetic line.

¹¹ Wordsworth forgets to tell us what it was that he “scattered”, while “recognitions” either refers to a definition not included in contemporary or historical dictionaries available to me, or is an instance of common-man Wordsworthian gobbledegook.

¹² Lines 83 and 84 are entirely redundant semantically.

GUSTA BASTIAN

Emelt

Ik zal u kond doen van het slijk,
van engerlingen, van het hiernamaals,
een non-stop multinational bedrijf.

Elke nacht ging ik op zoek naar jong gewas,
ondermijnde akkerland, heb vaak uw oogst geplaagd,
niet met opzet, maar lief verdraagt zich slecht met vraat.

Onverwacht werd ik als halfwas mug
vroegtijdig door een merel opgegeten,
zelf had ik die dag niet eens ontbeten.

Nu sta ik als geest het mensdom bij,
u bent mijn medium, neem de pen ter hand
en noteer wat ik aan wijsheid debiteer.

Het leven was goed, maar hier is het nog beter,
wat zeg ik, grandioos, ik heb aan niets tekort.

Ik ben Emelt, de gids van gene zijde
en ik groet u van de onderkant.

algoritmes of goochelen met x en y

dat we nu nog op een kussen
met de ruggen naar elkaar toe spinnen
twee heilige birmanen die beginnen
aan een prikkelende mêlee
van bloed en parelkandij

dat eerst de goede bedoelingen
aan flarden gaan
en een schaduw op de zitting laten
in een wilde roffel over het zeil

dat je rozenbottelsnor
langs mijn geschaafde voetzolen strijkt
voor je gaat en dan toch besluit te blijven

ach, we zijn maar chromosomenzwabbers
de rest is knopendraaijerij

Gepubliceerd in de bundel 'uit de ruimte tuimelen' (2013)

> <https://www.platformplee.nl/author/gusta-bastian/>

William Wordsworth

The Prelude Book IV – Summer vacation (l.1-83)

A PLEASANT sight it was when, having clomb
The Heights of Kendal, and that dreary moor
Was crossed, at length as from a rampart's edge
I overlooked the bed of Windermere.
I bounded down the hill, shouting amain
A lusty summons to the farther shore
For the old ferryman; and when he came
I did not step into the well-known boat
Without a cordial welcome. Thence right forth
I took my way, now drawing towards home,
To that sweet valley where I had been reared;
'Twas but a short hour's walk ere, veering round,
I saw the snow-white church upon its hill
Sit like a throned lady, sending out
A gracious look all over its domain.
Glad greetings had I, and some tears perhaps,
From my old dame, so motherly and good,
While she perused me with a parent's pride.
The thoughts of gratitude shall fall like dew
Upon thy grave, good creature: while my heart
Can beat I never will forget thy name.
Heaven's blessing be upon thee where thou liest
After thy innocent and busy stir
In narrow cares, thy little daily growth
Of calm enjoyments, after eighty years,
And more than eighty, of untroubled life—
Childless, yet by the strangers to thy blood
Honoured with little less than filial love.
Great joy was mine to see thee once again,
Thee and thy dwelling, and a throng of things
About its narrow precincts, all beloved
And many of them seeming yet my own.
Why should I speak of what a thousand hearts
Have felt, and every man alive can guess?
The rooms, the court, the garden were not left
Long unsaluted, and the spreading pine
And broad stone table underneath its boughs—

Our summer seat in many a festive hour—
And that unruly child of mountain birth,
The froward brook, which, soon as he was boxed
Within our garden, found himself at once
As if by trick insidious and unkind,
Stripped of his voice, and left to dimple down
Without an effort and without a will
A channel paved by the hand of man.
I looked at him and smiled, and smiled again,
And in the press of twenty thousand thoughts,
'Ha', quoth I, 'pretty prisoner, are you there!'
—And now, reviewing soberly that hour,
I marvel that a fancy did not flash
Upon me, and a strong desire, straitway,
At sight of such an emblem that shewed forth
So aptly my late course of even days
And all their smooth enthrallment, to pen down
A satire on myself. My aged dame
Was with me, at my side; she guided me,
I willing, nay—nay, wishing to be led.
The face of every neighbour whom I met
Was as a volume to me; some I hailed
Far off, upon the road, or at their work—
Unceremonious greetings, interchanged
With half the length of a long field between.
Among my schoolfellows I scattered round
A salutation that was more constrained
Though earnest—doubtless with a little pride,
But with more shame, for my habiliments,
The transformation and the gay attire.
Delighted did I take my place again
At our domestic table; and, dear friend,
Relating simply as my wish hath been 70
A poet's history, can I leave untold
The joy with which I laid me down at night
In my accustomed bed, more welcome now
Perhaps than if it had been more desired,
Or been more often thought of with regret— 75
That bed whence I had heard the roaring wind
And clamorous rain, that bed where I so oft
Had lain awake on breezy nights to watch
The moon in splendour couched among the leaves

Of a tall ash that near our cottage stood, 80
Had watched her with fixed eyes, while to and fro
In the dark summit of the moving tree
She rocked with every impulse of the wind.

EPILOOG

De vuile snuit van de man
het vieze snot van de mol
het vette graven
doorwroet het graf

in de ondergrond graaft de molman
en dolt als een graaf onder het goede
het beste van Hackney want

iedereen weet het
iedereen ziet het
iedereen denkt het:

London has fallen
London has fallen
London has fallen

RADIO KLEBNIKOV 30/11/2019 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
Adriaan Krabbendam	4
Rooskleurig	4
Anke Veld	5
verstandhouding	5
privilege	5
zelfzekerheid	6
zelfkennis	6
verlatenheid	7
ASTRID VAN RIJN	8
Lood	8
Ich liebe dich	8
Sluier	9
DIRK VEKEMANS	10
Tweeslachtige Meiden	10
over de gebarentaal	11
LAIS	11
Aan zijn LAIS	11
CL	12
CLI	12
CLII	12
CLIII	13
CLIV	13
FAST SEDAN NELLSON	14
THE FOURTH PART	14
SUMMER BREAK (L. 1-83)	14
GUSTA BASTIAN	18
Emelt	18
algoritmes of goochelen met x en y	19
William Wordsworth	20
The Prelude Book IV – Summer vacation (l.1-83)	20
EPILOOG	24
INHOUD	25
RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #9-Uitzending 30/11/2019	25

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>